

blive med min Indſtilling; Enken har, ſom jeg har oplyſt, ſaa Meget, at hun ikke i allermindſte Maade behøver at lide Trang, og denne Sag er af det Slags Sager, ſom, naar de behandles altfor lempeligt, ville drage altfor mange efter ſig. Ifølge en Lov, ſom er udkommen den 30te Juni 1850, er Finanzministeren engang for alle overdraget det Fornødne med Henſyn til denne Slags Sager. § 6 i denne Lov ſiger: „de hidtil bevilgede Forſkud ſkulle tilbagebetales mod maanedlige Afdrag efter Finanzministerens nærmere Beſtemmelſer, forſaa- vidt ikke andre Vilkaar ere ſaſſatte ved Forſkuddets Bevilgelse, de forudſete Betalinger ſom bevilgede Forſkud.“ Dette er en Bemyn- digeſe for Finanzministeren til paa Statens Anſvar at gaae frem i diſſe Sager, ſom han troer at kunne forſvare, og jeg anſeer det for at være lidet onſkeligt, at vi jævnlig her ſaae det Slags Sager at behandle; men jo mildere vi betragte dem, og jo flere vi lade paſſere, deſto flere, troer jeg, vi i Fremtiden ville ſaae. Jeg troer, at vi ſkulle viſe, at vi maae og ville tage de fornødne Henſyn til dette Slags Sager, iſærdeleſhed hvad angaaer høiere Embedsmand, der have været ſaa rundeligt og rigeligt aſlagte, og iſærdeleſhed, naar Staten tidligere har viiſt en ſaadan Generoſitet imod dem, at den har eſtergivet dem flere Tusende Rbd.

Casse: Jeg mener, at det egentlig alene er Billighedshenſyn, der maae gjøre Udſlaget, hvor der er Tale om, enten vi ſkulle indrømme eller ikke indrømme den omhandlede Eſtergivelſe, og, idet jeg ſaaledes troer, at det kun er Billighed, hvorom Spørgsmaalet dreier ſig, forekommer det mig ogſaa meget klart, at man ſtiller Sagen paa et kun lidet rigtigt Punkt, naar man, hvor en afdød Embedsmands Enke henvender ſig med en Bøn om at ſaae Eſter-

givelse af et Reſtbløb af Mandens Gjæld, vil fortrinligt give ſig af med at behandle de Forhold, hvori Manden har været, og de Begunſtigelſer, der ere komne ham til Deel. Naar jeg ſaaledes gaaer ud fra, at det ærede Thing vil følge Billighedshenſynet, ſaa er det ogſaa en Selvfølge, at jeg ikke vil indlade mig paa, hvad der nylig er blevet anført af den ærede Ordfører, forſaa vidt han navnlig har ſagt, at, havde virkelig Conferentsraad Nothes Embedsſtilling været ſærdeles miſſig paa Grund af den ringe Gage, der var tillagt hans Embede, ſaa maatte man jo antage, at han vilde have opgivet ſin Stilling og anvendt ſine Kræfter paa en ſaadan Maade, at han vilde for- tjene Mere, og det maatte uden Videre anſees for at være i ſin Orden. Jeg troer, at denne Betragtningſmaaade frembyder en rigelig Anledning til en alvorlig Critik; men netop fordi jeg antager, at dette ligger ſaa klart for Dagen, ſkal jeg ikke gaae ind derpaa, men kun bemærke, at, fremsætter man en ſaadan Anſkuelse, ſaa har man ſandelig kun et ringe Begreb om, hvorledes en Embedsmand kan betragte ſin Embedsvirksomhed, ſaa fatter man ikke, at han kan betragte den, ikke ſom den Bet, ad hvilken han er iſtand til at ſtaffe ſig ſit daglige Udkomme, men at han ogſaa kan have og maa have — og det er viſt Tilfældet med Størstedelen — en levende Følelſe af, at han netop gjennem denne ſin Embedsvirksomhed er iſtand til at ſtiſte Gavn, hvorfor Henſynet til den ringe Gage, der er forbundet dermed, for den retſindige Mand ikke lettelig vil være tilſtrækkelig Opfordring eller Tilſyndelse til at træde tilbage fra en Embedsſtilling, om han end maaſee var iſtand til paa anden Maade at ſtaffe ſig flere Indtægter.